

Sygn. akt I ACa 238/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSA Tomasz Szabelski

Sędziowie SA Dorota Ochalska-Gola

del. SO Mariola Kaźmierak (spr.)

Protokolant sekretarz sądowy Lidia Milczarek

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2019 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa A. B.

**przeciwko Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą
w W.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 29 grudnia 2017 r. sygn. akt I C 998/17

oddala apelację.

Sygn. akt I ACa 238/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 grudnia 2017 r. w sprawie I C 998/17 Sąd Okręgowy w Kaliszu oddalił powództwo A. B. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez Bank (...) S.A w dniu 20 sierpnia 2012 roku o numerze (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przez Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2012 roku, sygn. akt II Co 4661/12. W punkcie II Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 5.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zaś w III nie obciążył powódki kosztami sądowymi. pozwu. Sąd nie uwzględnił podniesionego w pozwie zarzutu przedawnienia roszczenia.

W toku procesu powódka domagała się ustanowienia dla niej pełnomocnika z urzędu. Prawomocnym postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2017 roku Sąd wniosek ten oddalił. W toku postępowania powódkę reprezentował jej mąż W. B..

Powyższy wyrok zapadł na podstawie ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, z których wynika, iż powódka domagała się pozbawienia wykonalności opisanego wyżej tytułu wykonawczego zobowiązującego powódkę solidarnie z jej mężem W. B. do zapłaty na rzecz (...) S.A. kwoty 115.058,84 z tytułu zaciągniętego kredytu. Powódka wskazała, iż roszczenie banku uległo przedawnieniu gdyż bank wszczął co prawda egzekucję, ale powódka o niej nie wiedziała, bo zawiadomienia komornicze wysyłane były na niewłaściwy adres.

Sąd ustalił, że wierzyciel po raz pierwszy wszczął egzekucję wnioskiem z dnia 2 listopada 2012 roku. Egzekucję prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kaliszu E. M. pod sygn. akt Km 1957/12. Postępowanie toczyło się przeciwko obojgu małżonkom. Dla powódki przesyłki były awizowane. Małżonek powódki czynnie uczestniczył w tym postępowaniu i udzielał Komornikowi wyjaśnień także co do dochodów i zatrudnienia żony. Komornik dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę powódki, w firmie syna dłużników. Pismem z dnia (...) syn powódki Z. B. powiadomił Komornika o braku możliwości dokonywania potrąceń z wynagrodzenia. Ostatecznie, po bezskutecznych poszukiwaniach majątku, postanowieniem z dnia 23 czerwca 2015 roku postępowanie zostało umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

W dniu 30 marca 2017 roku wierzyciel ponownie wystąpił do Komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikom. Postępowanie toczy się pod sygn. akt KM 2330/17.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał powództwo oparte na art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c za niezasadne z tej przyczyny, że doszło do skutecznej przerwy 3 – letniego przedawnienia, przez czynności wierzyciela. Sąd Okręgowy wskazał na przepis art. 124 §2 k.c. zgodnie z którym w razie przerwania przedawnienia przez czynność podjętą w celu wyegzekwowania roszczenia, przedawnienie biegnie na nowo. Oceniając fakt powiadomienia powódki o egzekucji Sąd wskazał na uczestnictwo w czynnościach zarówno męża powódki, który reprezentował ją w toku niniejszego procesu oraz syna. Powołując się na zasady doświadczenia życiowego Sąd I instancji przyjął, że z całą pewnością rodzina powiadomiła powódkę o czynnościach egzekucyjnych.

Od powyższego wyroku powódka wniosła apelację, w której zarzuciła Sądowi I instancji naruszenie przepisu art. 233§ 1 k.p.c. poprzez odrzucenie zeznań świadków oraz skarżącej w części dotyczącej czasu pracy w gospodarstwie rodziców. Ponadto powódka zarzuciła pozbawienie jej możliwości obrony poprzez oddalenie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, wnosząc o uchylenie wyroku w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania w obu instancjach. W uzasadnieniu powódka podjęła polemikę z ustaleniami Sądu w zakresie wiedzy o toczącym się postępowaniu egzekucyjnym w 2012 roku. Ponadto podniosła, iż Sąd I instancji oddalił jej wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu z tym uzasadnieniem, że sprawa nie jest skomplikowana i powódka jest w stanie sama się reprezentować. Tymczasem okazało się, że powódka nie sprostała temu zadaniu.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja nie jest zasadna.

Nie zawiera ona innych zarzutów poza naruszeniem przez Sąd przepisu prawa procesowego. Tym samym skarżąca nie kwestionuje zastosowania przez Sąd przepisu art. 124 k.c.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew zarzutom skarżącej, Sąd Okręgowy nie dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych i poddał szczegółowej analizie wszystkie okoliczności, które miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, oceniając je w sposób rzetelny, racjonalny i merytoryczny, skutkiem czego stan faktyczny sprawy, ustalony na podstawie zebranego i tak ocenionego materiału dowodowego, Sąd Apelacyjny przyjął jako własny.

Postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wiąże się z wykazaniem błędów w ustaleniach, które polegają na konkretnych naruszeniach logiki wskazań wiedzy, czy też doświadczenia życiowego. Należy uznać, że skarżąca powyższym wymaganiami nie sprostała. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r. (por. sygn. akt II CKN 817/00, L.) przyjął, że, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Wnioski Sądu Okręgowego należy określić, jako logicznie poprawne

oraz silnie osadzone w zgromadzonym materialne dowodowym, a stanowisko skarżącej uznać należy jedynie za polemikę z poprawnie ustalonym stanem faktycznym. Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd I instancji żadnych wniosków dowodowych nie pominął.

Jako całkowicie chybiony uznać należy także zarzut pozbawienia powódki możliwości obrony. Przede wszystkim powódka nie zaskarżyła orzeczenia Sądu oddalającego jej wniosek o ustanowienie pełnomocnika. Po wtóre zaś była w toku postępowania prawidłowo reprezentowana przez pełnomocnika i powiadamiana o posiedzeniach, a jej wnioski zostały uwzględnione.

Zatem Sąd I instancji prawidłowo zastosował art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z 123 § 1 i 124 k.c., uznając że wierzyciel doprowadził do przerwy biegu przedawnienia, a tym samym roszczenie powódki nie wygasło.

Należy stanowczo wskazać, że dla rozstrzygnięcia kwestii przerwy przedawnienia w rozumieniu przepisu art. 124 § 2 k.c. istotnym jest czy wierzyciel przedsięwziął jedną z czynności przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Nie ma przy tym znaczenia stosunek dłużnika do tej czynności. Bieg przedawnienia przerywa czynność dokonana przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju. Nie jest przy tym konieczne dokonanie czynności przed sądem właściwym (miejscowo, rzeczowo i funkcjonalnie) dla rozpoznania sprawy, której przedmiotem jest konkretne roszczenie (zob. wyr. SN z 27.7.1973 r., II CR 345/73, OSP 1975, Nr 2, poz. 33), lub przed organem egzekucyjnym właściwym dla egzekwowania konkretnego roszczenia. Celem czynności, której skuteczne dokonanie doprowadza do przerwania biegu przedawnienia roszczenia, ma być realizacja tego roszczenia przez uprawnionego (zob. J. Ignatowicz, w: System PrCyw, t. I, 1985, s. 823).

Reasumując, w przekonaniu Sądu Apelacyjnego, ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy wraz z wyrokiem zapadłym w I instancji były trafne i właściwe.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił apelację.